

Vplyv prvej československej pozemkovej reformy na národnostné zloženie obcí južného Slovenska

Henrich Hrehor, Spoločenskovedný ústav SAV v Košiciach, hrehor@saske.sk

HREHOR, Henrich. Influence of the I. Czechoslovak Agrarian reform on the national structure of south Slovakia. Individual and Society, 2008, Vol. 11, Nr. 4.

Colonies were result of inner colonization. Inner colonization in Czechoslovakia was one of actions of the I. Czechoslovak agrarian reform in 1918 - 1938. The main reason of realization the agrarian reform was unequal distribution of land holdings. The major part of the earth belonged to small group of agriculturalists - land lords. Landlords who owned more than 54 ha of earth represents only 0,9 % of all agriculturalist. On the other side were big group of small of agriculturalist (69,4 %) who kept less than 5,4 ha of land. Unequal land holding was source of social pressure. Czechoslovaks politicians during 1918 - 1920 adopted several laws that changed ownership of land. Character of agrarian reform was hint at law no. 215/1919 about overrun of big land possession. State overruns land from landlords who owned land surpassing 150 ha of farm land or 250 ha of land in general. Overrun land was allotted to lacklands and small farmer. Overrun land in south Slovakia was set apart as area for inner colonization - colonization area. Inner colonization pursued two aims - political and social-economic. Political aim runs to change strong concentration of Hungarian minority in the south Slovakia. Social aim tended to allocate people on colonization area from regions with misery of agricultural land. Nationality of coming colonists was mostly Slovak or Czech. Until 1938, colonies Bottovo, Hviezdoslavov, Jesenské, Miloslavov, Mudroňovo, Slávikovo and Šrobárová were transformed to independent villages. Today we can allege that social purpose of inner colonization was fulfilled. Although many initial difficulties colonists were able to live in area of former colonies and villages Czechoslovakia Mudroňovo, Slávikovo and Šrobárová did not loose their independence and did not perish. In all of villages is dominant Slovakian ethnic.

I. Czechoslovak agrarian. Colonies. Czechoslovakia. Hviezdoslavov. Jesenské. Miloslavov. Mudroňovo. Slávikovo.

Štúdia bola pripravená v rámci projektu č. APVV-51-047505 Maďarská menšina na Slovensku v procese transformácie spoločnosti po roku 1989.

Pozemková reforma a vnútorná kolonizácia, ktorá bola jej súčasťou, významným spôsobom ovplyvnili národnostné zloženie obcí na juhu Slovenska. Naším cieľom je poukázať na obce Bottovo, Hviezdoslavov, Jesenské, Miloslavov, Mudroňovo, Slávikovo a Šrobárová, ktoré vznikli z prvých štátnych kolónií, založených v roku 1921. Tieto kolónie počas trvania pozemkovej reformy získali štatút samostatnej obce.

Podstata a význam prvej československej pozemkovej reformy

Prvá československá pozemková reforma sa uskutočnila v rokoch 1918 - 1938. Jej cieľom bolo odstrániť

nerovnomerné prerozdelenia vlastníctva pôdy. Nerovnomernosť vlastníctva pôdy bola dedičstvom prebratým z Rakúsko-Uhorska, ktoré nedôsledne realizovalo odstránenie feudálnych prežitkov vo vlastníctve pôdy. Československí politici videli v dôkladnom odstránení nerovnomerného vlastníctva pôdy ekonomické pozdvihnutie vidieka a pozdvihnutie životnej úrovne roľníckeho obyvateľstva.

Uskutočnenie zmien vo vlastníctve nehnuteľnosti umožnil zákon č. 215/1919 Zb. z. a n. o zabraní veľkého pozemkového vlastníctva tzv. *záborový zákon* prijatý 16. apríla 1919. Inštitúciou, ktorá zabezpečovala organizačnú stránku a kontrolovala realizáciu pozemkovej reformy bol Štátny pozemkový úrad (ďalej len ŠPÚ).

Zábor pôdy postihoval veľkých pozemkových vlastníkov, teda osoby, ktoré vlastnili pôdu presahujúcu záborovým zákonom stanovenú výmeru pôdy. Pokiaľ išlo o poľnohospodársku pôdu (polia, lúky, záhrady, vinice a chmelnice) bola to výmera presahujúca 150 ha, alebo ak osoba mala vo vlastníctve akúkoľvek pôdu presahujúcu výmeru 250 ha.

Vzhľadom na definíciu veľkých pozemkových vlastníkov a systém hospodárenia na pôde, záborový zákon postihoval najmä vlastníkov veľkostatkov. Veľkostatkársky spôsob obrábania pôdy bol dedičstvom monarchie. Vychádzal z charakteru vlastníctva nehnuteľnosti, v ktorom dochádzalo k akumulácii veľkých a súvislých plôch pôdy v rukách jednej osoby. Tá istá osoba častokrát vlastnila pôdu v rôznych častiach štátu. Veľkostatkársky spôsob obrábania pôdy bol založený na existencii menších dvorov – majerov, ktoré podliehali centrálnej správe v sídle veľkostatku. Podľa sídla centrálnej správy bol pomenovaný celý veľkostatok.

Väčšina zabranej pôdy bola prerozdelená v rámci prídelového konania obyvateľom obcí – oprávneným uchádzačom, v katastrálnom území ktorých sa nachádzala nehnuteľnosť podliehajúca záboru.

Do skupiny oprávnených uchádzačov patrili predovšetkým tieto skupiny obyvateľstva:

- bezzemkovia,
- malí a strední poľnohospodári,
- drobní živnostníci,
- poľnohospodárski a lesnícky zamestnanci,
- legionári i vojnoví invalidi.

Výsledkom prídelového konania bolo rozdelenie veľkých súvislých celkov poľnohospodárskej pôdy na menšie časti, ktoré vo forme prídelu získali oprávnení uchádzači. Vzhľadom na túto skutočnosť sa v praxi pre riadne prídelové konanie zaužívali aj pomenovania ako parcelácia, či likvidácia veľkostatkov.

Okrem riadneho prídelového konania bolo možné pôdu získať aj prostredníctvom tzv. kolonizačného prídelového konania, ktoré bolo súčasťou vnútornej kolonizácie.

Vnútoraná kolonizácia

Vnútoraná kolonizácia sa uskutočnila len v určitých oblastiach Československa, ktoré boli označené ako kolonizačné územie. Na Slovensku sa kolonizačné územie nachádzalo v južnej oblasti. Tvorili ho predovšetkým tieto okresy: Šamorín, Dunajská Streda, Parkáň, Želiezovce, Lučenec, Nitra, Vráble, Stará Ľala, Komárno, Galanta, Šaľa nad Váhom, Nové Zámky, Feledince a Veľké Kapušany.

Tieto okresy boli zaradené do kolonizačného územia z dôvodu, že vyhovovali zámerom vnútornej kolonizácie, ktoré boli determinované tak sociálno-ekonomickými, ako aj politickými faktormi.

Ciele vnútornej kolonizácie

Sociálno-ekonomickým cieľom vnútornej kolonizácie bolo rovnako ako cieľom riadneho prídelového konania prideliť pôdu tým, ktorí na nej pracujú, avšak nevlastnia ju.

Už pred samotnou realizáciou pozemkovej reformy bolo jasné, že v niektorých oblastiach Slovenska nebude možné uspokojiť všetkých uchádzačov o pôdu z dôvodu nedostatku kvalitnej poľnohospodárskej pôdy. Medzi takéto oblasti patrili najmä regióny severného Slovenska.

Ďalším sociálno-ekonomickým faktorom bola otázka návratu emigrantov, ktorý odišli za prácou ešte počas Rakúsko-Uhorska. Novovzniknutý štát mal záujem o návrat týchto ľudí a práve prídel pôdy im mal

zabezpečiť možnosti na ich živobytie v ich vlasti.² Z pohľadu národohospodárskeho túto požiadavku na dostatok kvalitnej poľnohospodárskej pôdy spĺňali oblasti južného Slovenska.

Južné Slovensko v medzivojnovom Československu, bolo v dôsledku stanovenia hraníc obývané vo väčšine neslovenským obyvateľstvom, ktoré bolo v prvých rokoch existencie republiky vnímané ako nepriateľsky naladené voči novovzniknutému štátu. Tento región bol považovaný za možný zdroj napätia a konfliktov.

Nástrojom realizácie sociálno-ekonomických a politických zámerov bolo zakladanie nových sídelných jednotiek – kolónií.

V rámci vnútornej kolonizácie bolo na Slovensku založených 51 štátnych kolónií. Medzi štátne kolónie zaraďujeme tie, ktoré boli zriadené obvodovými úradovňami ŠPÚ, resp. *kolonizačným referátom*. Okrem štátnych kolónií vznikali taktiež aj súkromné kolónie, ktoré zakladali rôzne súkromné organizácie.

Celkovo bolo vo všetkých štátnych kolóniách vytvorených 1916 kolonizačných nedielov, z ktorých bolo 294 nedielov nad 20 ha, 1179 nedielov vo veľkosti od 3 – 20 ha a 443 nedielov v rozsahu 0 – 3 ha. Kolonizačné nedielky nad 20 ha tak zaberali plochu 7998,23 ha, nedielky 3 – 20 ha 14 613,18 a nedielky do 3 ha 783,2254 ha. Všetky štátne kolónie zaberali územie 23 394,64 ha.³ Kolónie vznikali v kolonizačnom prídelovom konaní.

Kolonizačné prídelové konanie

Predmetom kolonizačného prídelového konania bola zabraná veľkostatkárska pôda nachádzajúca sa v kolonizačnom území. Je potrebné upozorniť na to, že na kolonizačnom území sa zabrána pôdy nepridelovala len v kolonizačnom prídelovom konaní, ale aj v riadnom prídelovom konaní. Voľba typu prídelového konania na kolonizačnom území záležala od zámeru použitia zabranej pôdy. A to, či výsledkom mal byť drobný prídel do osobného vlastníctva (riadne prídelové konanie), alebo vznik novej osady – kolónie (kolonizačné prídelové konanie). V kolonizačnom prídelovom konaní vzhľadom na politický význam kolónií bola dôležitým kritériom aj národnosť uchádzača. Keďže predstava realizátorov vnútornej kolonizácie spočívala vo vytvorení osád s obyvateľmi československej národnosti, šancu získať kolonizačný prídel mali v prvom rade Česi a Slováci.⁴ Za kolonizačné prídelové konanie boli do roku 1925 zodpovedné obvodové úradovne Štátneho pozemkového úradu. Vzhľadom na špecifickosť kolonizácie v porovnaní s riadnym prídelovým konaním bol v Bratislave zriadený samostatný útvar, a to *Kolonizačný referát Štátneho pozemkového úradu* (ďalej len *Kolonizačný referát*). Kolonizačný referát sa zaoberal výlučne riadením vnútornej kolonizácie na Slovensku a mal dva kolonizačné komisariáty v Leviciach a Kráľovskom Chlmci.

Vznik kolónií

Vnútorná kolonizácia sa na Slovensku začala v roku 1921. V tomto roku bolo založených osem štátnych kolónií: Bottovo, Malý Fajkurt, Jesenské, Miloslavov, Mudroňovo, Slávikovo a Šrobárová. Všetky tieto kolónie vznikli na dvoroch likvidovaných veľkostatkov. V niektorých prípadoch jednu kolóniu tvorili viaceré dvory. Takýmto vznikla napríklad kolónia Bottovo, teda zlúčením dvoch dvorov – dvora Leánymező a Gernyöpuszta.⁵

Dvory v systéme veľkostatkov mali za úlohu hlavne dopestovať a uskladniť úrodu a boli obývané zamestnancami veľkostatkov. Pretváranie dvorov na kolónie malo svoje výhody, ale aj nedostatky. Hospodárske budovy na jednej strane poskytli najmä prvým kolonistom provizórne podmienky na ubytovanie do doby výstavby ich vlastných obydlí, resp. prestavby hospodárskych budov na obytné. Na druhej strane vzhľadom na ich izolovanosť od okolitých obcí a slabú občiansku infraštruktúru strpčovali každodenný život kolonistov. Novo vzniknuté kolónie nemali vlastnú samosprávu, ale len tzv. hospodárske výbory, ktoré zabezpečovali komunikáciu medzi kolonistami a ŠPÚ. Kolónie patrili pod správu tzv. materských obcí.

Materské obce kolónií boli obce, v katastrálnych územiach ktorých kolónie vznikli. Keďže kolónie vznikali zväčša v katastrálnych územiach viacerých obcí, za materskú obec sa považovala tá, ktorá novej kolónii poskytla významnú časť pôdy a bola akýmsi strediskom v regióne ešte v čase existencie veľkostatkov.

Materské obce okrem politickej správy zabezpečovali pre kolónie aj rôzne občianske služby, boli v nich obchody, školy, lekári, notár, hasiči či pošta. Spoluzitíe medzi materskou obcou a kolóniami bolo ovplyvnené nasledovnými faktormi:

- kolónie boli vzdialené aj niekoľko kilometrov od centrá materských obcí,
- materinský jazyk obyvateľov materských obcí bol iný než materinský jazyk kolonistov (maďarčina - slovenčina),
- odlišná kultúra pôvodných obyvateľov a kolonistov,
- privilegovanosť kolonistov so strany štátnych orgánov.

Výsledným efektom pôsobenia uvedených faktorov bolo, že kolonisti nikdy nenadobudli pocit spolupatričnosti s materskou obcou a materská obec nikdy nevnímala kolóniu ako jej súčasť.

Túto situáciu vystihuje aj správa prednostu Kolonizačného referátu ŠPÚ v Bratislave Chabiča, v ktorej je uvedené: „Príslovie, že *„hudba a láska sú medzinárodné“ tu platí len v prvej časti. Tento postoj je z hľadiska zachovania národného povedomia iste chvályhodný, ale veľmi nebezpečný z hľadiska udržania zdravej generácie*“.⁶

Navyše všetci zúčastnení vedeli, že ambíciou väčších kolónií, ktoré spĺňajú požiadavky zákona na vytvorenie samostatných obcí, je osamostatniť sa. Transformácia kolónie na samostatnú obec mala byť želaným výsledkom vnútornej kolonizácie.

Transformácia kolónií na obce

Štátny pozemkový úrad pri väčších kolóniách už pri ich vzniku počítal s ich pretvorením na samostatné obce. Zmena kolónie na samostatnú obec nastala v správnom konaní, ktoré zastrešovalo ministerstvo vnútra na základe zákona XXII/1886 o obecnom zriadení.

Kolónia, ktorá sa chcela osamostatniť musela spĺňať tieto podmienky:

- kolonisti žiadajúci o osamostatnenie museli platiť viac než polovicu priamych daní,
- žilo tam aspoň 50 rodín,
- kolónia mala dostatok občanov na obsadenie miest v samospráve obce a notára,
- kolónia spĺňala podmienky na zriadenie obecnej školy a obecného domu,
- obyvatelia kolónií bez materiálneho preťaženia boli schopní plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmeny kolónie na obec,
- obec, od ktorej sa kolónia osamostatnila spĺňala podmienky na zriadenie obce.

S osamostatnením sa kolónie musela súhlasiť nielen materská obec, ale aj všetky dotknuté obce, teda tie, ktoré novovznikajúcej obci poskytli časť svojho katastrálneho územia.

Z kolónií, ktoré boli založené ŠPÚ v roku 1921 samostatnosť získali kolónie Bottovo (1928), Hviezdoslavov (1936), Jesenské (1927), Miloslavov (1936), Mudroňovo (1927), Slávikovo (1928) a Šrobárová (1928).

Vplyv vnútornej kolonizácie na národnostnú štruktúru obcí v kolonizačnom území

Nástrojom zmeny zloženia národnostnej štruktúry obyvateľstva bolo kolonizačné prídelové konanie. V predchádzajúcich častiach sme objasnili spôsob vzniku kolónií a ich následnú transformáciu na samostatné obce.

V tejto časti sa zameriame na komparáciu národnostného zloženia obcí, ktoré existovali v kolonizačnom území pred realizáciou vnútornej pozemkovej reformy a v ich katastrálnom území boli v rámci vnútornej kolonizácie založené kolónie, ktoré sa neskôr transformovali na samostatné obce a obcami, ktoré vznikli počas vnútornej kolonizácie. Obce, ktoré vznikli z kolónií sú v tabuľke č. 1 uvedené v prvom stĺpci. V druhom stĺpci sú uvedené obce, ktoré poskytli časť svojho katastrálneho územia pre vznik novej obce.

Pri komparácii národnostného zloženia vnútornej kolonizácie sme vychádzali z údajov Štatistického lexikónu obcí v Krajine Slovenskej.⁷ Údaje o katastrálnom území obcí vzniknutých počas vnútornej kolonizácie sme čerpali zo štúdie Evy Vrabcovej.⁸

Údaje o súčasnom národnostnom zložení obyvateľstva obcí založených v prvej československej pozemkovej reforme sme čerpali z Bilancie pohybu obyvateľstva v Slovenskej republike podľa národnosti.⁹

Tabuľka č.1:

Národnostná štruktúra obcí vzniknutých počas vnútornej kolonizácie a obcí, ktoré tvorili ich

katastrálne územie

Obec	Kataster kolónie	československá národnosť	maďarská národnosť	Spolu obyvateľov
Bottovo	Cakov	7	307	370
	Dubovce	116	472	599
	Jánošovce	245	928	1252
	Rimavská Seč	196	1119	1625
	Spolu	564	2826	3846
	%	14,66	73,47	
	Bottovo	373	0	384
%	97,13	0		
Hviezdoslavov	Štvrtok na Ostrove	61	971	1054
	Mierovo	50	324	391
	Spolu	111	1295	1445
	%	7,68%	89,60%	
	Hviezdoslavov	228	80	333
%	68,46%	24,02%	100	
Jesenské	Beša	276	424	730
	Iňa	217	115	346
	Spolu	493	539	1076
	%	45,87	50,09	
	Jesenské	114	0	114
%	100	0		
Miloslavov	Štvrtok na Ostrove	61	971	1054
	Nové Košariská	15	164	610
	Nová Lipnica	15	66	270
	Tomášovo	210	1283	1604
	Spolu	301	2484	3538
	%	8,50%	70,20%	
	Miloslavov	367	62	487
Spolu	75,35%	12,73%		
Mudroňovo	Madar	29	1875	1941
	Krátke Kesy	652	591	1274
Svätý Peter	240	2677	2979	
	Spolu	921	5143	6194
	%	14,86	83,03	
	Mudroňovo	222	7	229
	%	96,94	3,05	
Slávikovo	Rimavská Seč	196	1119	1625
	Cakov	7	307	370
	Spolu	203	1426	1995
%	10,17	71,47		

	Slávikovo	244	11	269
	%	90,7	4,08	
Šrobárova	Krátke Kesy	652	591	1274
Madar	29	1875	1941	
Marcelová	112	1901	2081	
Spolu	793	4367	5296	
%	14,97	82,45		
Šrobárova	573	7	581	
%	98,62	1,20		

Tabuľka č. 2:

Súčasná národnostná štruktúra obcí založených v prvej československej pozemkovej reforme

Obec	Slováci	Maďari	Spolu obyvateľov
Bottovo	197	8	220
%	89,54	3,63	
Hviezdoslavov	210	156	392
%	53,57	39,79	
Jesenské	55	0	55
%	100	0	
Miloslavov	1148	38	1219
%	94,17	3,11	
Mudroňovo	102	6	116
%	87,93	5,17	
Orávka¹⁰	139	10	151
%	92,05	6,62	
Šrobárova	460	13	477
%	96,43	2,72	

Na základe uvedených údajov možno konštatovať, že:

obce, ktoré vznikli počas vnútornej kolonizácie dosahovali oveľa vyššie percento obyvateľov československej národnosti ako obce, ktoré existovali pred realizáciou pozemkovej reformy. Z tabuľky vyplýva, že obcou s najvyšším počtom obyvateľstva československej národnosti bolo Jesenské. Najvyšší počet obyvateľov maďarskej národnosti žil v obci Hviezdoslavovo;

realizáciou vnútornej kolonizácie došlo k zmene národnostnej štruktúry v obciach južného Slovenska, a to tak, že sa posilnilo zastúpenie československého etnika;

v obciach založených počas prvej pozemkovej reformy prevládalo slovenské etnikum nad maďarským. Tento stav sa výrazne nezmenil ani v súčasnosti, čo nám potvrdzujú údaje obsiahnuté v tabuľke č. 2, obsahujúcej údaje z Bilancie pohybu obyvateľstva v Slovenskej republike podľa národnosti z roku 2006.¹¹

Na záver je možné uviesť, že vnútorná kolonizácia ako súčasť prvej československej pozemkovej reformy pomohla naplniť sociálno-ekonomické očakávania vidieckeho ľudu, ktorý volal po prerozdelení pôdy. Súčasne môžeme tvrdiť, že zakladanie nových sídelných jednotiek v okresoch južného Slovenska bolo nástrojom, pomocou ktorého sa podarilo naplniť politický cieľ spočívajúci v zmene národnostnej štruktúry na juhu Slovenska.

Poznámky a literatúra:

¹ Štúdia bola pripravená v rámci projektu č. APVV-51-047505 Maďarská menšina na Slovensku v procese transformácie spoločnosti po roku 1989.

² Prídel pôdy v prvej československej pozemkovej reforme mal mať charakter sebestačnosti, to znamená, že dokázal užiť hospodára a jeho rodinu.

³ Zoznam kolónií a kolonistov na Slovensku a Podkarpatské Rusi. In: Slovenský národný archív (ďalej SNA) Bratislava, Kolonizačný referát, kr. 8.

⁴ Pojem československý národ bol použitý v preambule Ústavy Československej republiky z 29. 2. 1920. Uvedený výraz československý národ je potrebné chápať len v politickej rovine, pretože aj počas samotnej existencie republiky nedošlo k reálnemu splynutiu Slovákov a Čechov do jedného národa. Myšlienka jedného československého národa vychádzala z čechoslovakistickej koncepcie, že Česi a Slováci tvoria jeden národ.

⁵ VRABCOVÁ, E.: Kolonizácia južného Slovenska a Podkarpatskej Rusi v československej pozemkovej reforme - II. časť. Slovenská archivistika, 37, 2002, 2, s. 55.

⁶ Správa prednostu Kolonizačného referátu ŠPÚ v Bratislave Chabiča. In: SNA Bratislava, Kolonizačný referát kr. 26.

⁷ Štatistický lexikón obcí v krajine Slovenskej vydaný ministerstvom vnútra a Štátnym úradom štatistickým na základe výsledkov sčítania ľudu z 1. decembra 1930. Praha 1936.

⁸ VRABCOVÁ, E.: Kolonizácia južného Slovenska a Podkarpatskej Rusi v československej pozemkovej reforme - II. časť. Slovenská archivistika, 37, 2002, 2.

⁹ Bilancia pohybu obyvateľstva v Slovenskej republike podľa národnosti. Štatistický úrad Slovenskej republiky : Bratislava, 2006.

¹⁰ Obec Slávikovo sa v súčasnosti volá Orávka. Pozri: VRABCOVÁ, E.: Kolonizácia južného Slovenska....

¹¹ Bilancia pohybu obyvateľstva v Slovenskej republike podľa národnosti. Štatistický úrad Slovenskej republiky : Bratislava, 2006.

Influence of the I. Czechoslovak Agrarian reform on the national structure of south Slovakia

Colonies were result of inner colonization. Inner colonization in Czechoslovakia was one of actions of the I. Czechoslovak agrarian reform in 1918 - 1938. The main reason of realization the agrarian reform was unequal distribution of land holdings. The major part of the earth belonged to small group of agriculturalists - land lords. Landlords who owned more than 54 ha of earth represents only 0,9 % of all agriculturalist. On the other side were big group of small of agriculturalist (69,4 %) who kept less than 5,4 ha of land. Unequal land holding was source of social pressure. Czechoslovaks politicians during 1918 - 1920 adopted several laws that changed ownership of land. Character of agrarian reform was hint at law no. 215/1919 about overrun of big land possession. State overruns land from landlords who owned land surpassing 150 ha of farm land or 250 ha of land in general. Overrun land was allotted to lacklands and small farmer. Overrun land in south Slovakia was set apart as area for inner colonization - colonization area. Inner colonization pursued two aims - political and social-economic. Political aim runs to change strong concentration of Hungarian minority in the south Slovakia. Social aim tended to allocate people on colonization area from regions with misery of agricultural land. Nationality of coming colonists was mostly Slovak or Czech. Until 1938, colonies Bottovo, Hviezdoslavov, Jesenské, Miloslavov, Mudroňovo, Slávikovo and Šrobárová were transformed to independent villages. Today we can allege that social purpose of inner colonization was fulfilled. Although many initial difficulties colonists were able to live in area of former colonies and villages Bottovo, Hviezdoslavov, Jesenské, Miloslavov, Mudroňovo, Slávikovo and Šrobárová did not loose their independence and did not perish. In all of villages is dominant Slovakian ethnic.